

ROMAN

görün- mez adam

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: MEHMET EMİN BAŞ

D Ü N Y A E D E B İ Y A T I

h.g. wells

GÖRÜNMEZ ADAM

Grotesk Bir Macera

H.G. Wells

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4581
Dünya Edebiyatı Dizisi | 56

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Esra Gevrek

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Ocak 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2717-0

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Çınar Matbaacılık
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad.
Atahan No: 34 Kat 5
Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0212) 628 96 00
Matbaa Sertifika No:12683

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

H.G. WELLS

Herbert George Wells 21 Eylül 1866'da Bromley, İngiltere'de dünyaya geldi. O küçük yaşlarda iken anne babası ayrılmış, Wells ise bu ayrılıktan annesini sorumlu tutmuştur. Birkaç yıl bir tüccarın yanında çıraklık yaptıktan sonra Kensington Bilim Okulu'nda burslu eğitim aldı. Eğitiminin tamamladığından sonra kısa süre öğretmenlik yaptı. Bu dönemde çeşitli makaleler ve öyküler kaleme alarak kariyerine bir gazeteci olarak devam etmeye başladı. H.G. Wells, altmış yılı aşkın yazım hayatında çok sayıda eser verdi, kariyerinin ilk dönemlerinde yazdığı bilimkurgu romanlarıyla türün yaratıcıları arasında yerini aldı. 13 Ağustos 1946'da, Londra'da yaşamını yitirdi. *Görünmez Adam*, *Zaman Makinesi*, *Dünyalar Savaşı* en ünlü bilimkurgu romanları arasında yer alır.

1. BÖLÜM TUHAF ADAMIN GELİŞİ

Yabancı, Şubat ayının başında soğuk bir kış gününde geldi; yılın son karı yağarken sert bir rüzgâr ve kar fırtınasının içinden geçerek Bramblehurst tren istasyonundan yokuş aşağı yürüyor ve sımsıkı eldivenli elinde küçük kara bir bavul taşıyordu. Tepeden tırnağa örtülüydü; narin görümlü şapkasının siperi yüzünün her bir zerresini saklamış, sadece burnunun parlak ucunu açıkta bırakmıştı. Omuzlarında ve göğsünde biriken karlar, taşıdığı yüke beyaz bir tepecik daha eklemişti. Atlı Araba Hanı'na adeta ölüyormuş gibi sendeleyerek girdi ve bavulunu yere fırlattı. “Biri ateş yakсын,” diye bağırdı, “insanlık namına! Bir oda, bir de ateş!” Barın orada ayağını sertçe yere vurup üstündeki karları silkeledi ve Bayan Hall'u takip ederek anlaşmak üzere misafir odasına geçti. Bu kısa giriş ve masanın üstüne atılan birkaç bozuklukla birlikte handaki meskenine yerleşmiş oldu.

Bayan Hall ateşi yaktı ve adamı orada bırakarak ona kendi elleriyle yemek hazırlamaya gitti. Kış vakti İping'te konaklayan bir misafir duyulmamış bir şanstı, üstelik adam “pazarlıkçı” bile değildi; yüzüne gülen talihin kıymetini bildiğini göstermeye kararlıydı. Et piştikten ve uyuşuk hizmetçisi Millie ustaca seçilmiş birkaç hakaretle biraz olsun canlandırıldıktan

sonra kadın örtüyü, tabakları ve bardakları misafir odasına götürüp büyük bir ısıltıyla dizmeye başladı. Ateş tüm hararetiyle yandığı halde ziyaretçinin montunu ve şapkasını çıkarmamış halde arkası kendine dönük, pencereden dışarı baktığını ve avluya düşen karları seyrettiğini görünce şaşırđı. Adam eldivenli ellerini arkasında birleştirmiş, derin düşüncelerde kaybolmuş gibiydi. Omuzlarında eriyen karların akıp halısına damladığını fark eden kadın, “Şapkanızla montunuzu alayım mı bayım?” dedi. “Mutfakta iyice kuruturum.” “Hayır,” dedi adam başını çevirmeden.

Kadın onu duyduğundan emin olamadığı için sorusunu yinelemek üzereydi.

Adam kafasını çevirip omzunun üstünden ona baktı. “Çıkarmak istemiyorum,” dedi üstüne basa basa. Kadın onun kenarlıklı büyük mavi bir gözlük taktığını, yanaklarıyla yüzünü tamamen gizleyen yakalarının üstünde gür bir favorisi olduğunu fark etti.

“Peki bayım,” dedi kadın. “Nasıl isterseniz. Oda birazdan ısınır.”

Adam cevap vermedi ve yüzünü yine öteye çevirdi, konuşmayı yersiz bir şekilde uzattığını hisseden Bayan Hall geri kalan malzemeleri de art arda hızlıca masaya koyup odadan fırladı. Geri döndüğünde adam hâlâ aynı yerde duruyordu, taş kesilmişti sanki; kambur sırtı, kalkık yakaları ve su damlatan şapkasının aşağı sarkan kenarları, yüzünü ve kulaklarını tamamen gizliyordu. Kadın yumurtaları ve eti göstere göstere masaya bıraktı ve haber veriyormuş gibi değıl de çağırıyormuş gibi, “Yemeğiniz hazır bayım,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi adam aynı anda, kadın kapıyı kapatana kadar da kımıldamadı. Sonra döndü ve iştahlı bir çabuklukla masaya yaklaştı.

Kadın barın arkasına geçip mutfağa girdiğinde kulağına düzenli aralıklarla tekrarlanan bir ses geldi. “Çirk, çirk, çirk”, bir kabın içinde hızlıca dönen kaşığın sesiydi bu. “Ah bu kız!” dedi kadın. “Al işte! Tamamen unutmuşum. Bu kadar uzun sürecek ne var!” Sonra hardalı karıştırmayı bizzat bitirirken Millie’ye de aşırı yavaşlığından dolayı birkaç sözlü saldırıda bulundu. Eti ve yumurtayı pişirmiş, masayı kurmuş, her şeyi kendisi yapmıştı; öte yandan Millie ise (ne yardımcı ama!) sadece hardalı geciktirmeyi başarmıştı. Üstelik kalmak isteyen yeni bir misafirleri varken! Kadın hardal kâsesini doldurdu ve sarı-siyah bir çay tepsisine gösterişli bir şekilde yerleştirip misafir odasına götürdü.

Kapıyı hafifçe tıklayarak hemen içeri girdi. Girer girmez misafir yerinden fırladı ve kadın beyaz bir nesnenin masanın altında kaybolduğunu görür gibi oldu. Adam sanki yerden bir şey alıyor gibiydi. Kadın hardal kâsesini masaya koyduktan sonra pardösüyle şapkanın çıkartılıp ateşin önündeki bir sandalyenin üstüne koyulduğunu ve çelik çamurluğunun bir çift ıslak bot tarafından paslandırılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını fark etti. Kararlı bir şekilde o tarafa doğru gitti. “Sanırım artık bunları kurutmaya alabilirim,” dedi itiraz kabul etmez bir tavırla.

“Şapkayı bırak,” dedi misafir boğuk bir sesle. Kadın arkasını dönünce adamın başını kaldırdığını ve oturarak ona baktığını gördü.

Bir müddet ağzı açık şekilde kalakaldı, konuşamayacak kadar şaşkındı.

Adam beyaz bir bezi (beraberinde getirdiği mendildi bu) yüzünün alt kısmına tutuyor, böylece ağzını ve çenesini tamamen gizlemiş oluyordu; boğuk sesinin sebebi de buydu. Fakat Bayan Hall'u şaşkınlığa uğratan bu değildi. Asıl garip olan, mavi gözlüklerinin üst kısmından itibaren bütün alınının ve kulaklarının beyaz sargılarla kaplı olmasıydı. Sivri, pembe burnundan başka yüzünde hiçbir yer görünmüyordu. Burnu ilk anki gibi parlak, pembe ve canlıydı. Boynuna kadar kalkık siyah keten astarlı büyük yakaları olan koyu kahverengi kadife bir ceket giyiyordu. Sargıların kıyısından köşesinden meraklı birer kuyruk ve boynuz gibi fıskıran kalın kara saçları ona hayal edilebilecek en tuhaf görüntüyü veriyordu. Bu bandajla kaplı kafa, beklentisinin o kadar dışındaydı ki kadın bir an kaskatı kesildi.

Adam mendili indirmede, artık kadının da gördüğü kahverengi eldivenli eliyle öylece tutmaya devam etti ve esrareniz mavi gözlükleriyle kadına baktı. "Şapkayı bırak," dedi beyaz bezin arkasından çok net bir şekilde.

Kadın girdiği şok halinden kurtulmaya başlamıştı. Şapkayı tekrar ateşin yanındaki sandalyenin üstüne koydu. "Bilmiyordum bayım," diye söze girdi, "yani..." sonra mahcup bir edayla sustu.

"Teşekkür ederim," dedi adam kuru bir şekilde gözlerini kadından kapıya ve sonra tekrar kadına döndürerek.

"Onları güzelce kuruturum çabucak bayım," dedi kadın adamın elbiselerini odadan götürürken. Kapıdan çıkarken adamın beyaza sarılı kafasına ve mavi gözlüklerine bir bakış daha attı ama mendil hâlâ adamın yüzünün önündeydi. Hafif bir ürpertiyle kapıyı kapattı, şaşkınlığı ve kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. "Ben böyle şey..." diye fısıldadı.

“Aaa!” Sonra aheste bir şekilde mutfağa gitti, içeri girdiğinde Milli’ye yine neyle oyalandığını soramayacak kadar dalgındı. Ziyaretçi oturduğu yerden uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Mendilini indirmeden önce temkinli gözlerle pencereye baktı, sonra yemeğine devam etti. Bir lokma aldı ve yine pencereye şüpheli bir bakış attı, bir lokma daha aldıktan sonra kalkıp mendilini de eline alarak odanın öbür tarafına gitti ve güneşliği, alt pencereyi örten beyaz tülün hizasına kadar indirdi. Böylece oda alacakaranlığa gömüldü. Bunu halledince daha rahat bir nefes alıp masasına ve yemeğine geri döndü.

“Zavallı adamcağız kaza geçirmiş ya da ameliyat filan olmuş herhalde,” dedi Bayan Hall. “Ne biçim sargılardı onlar öyle, afalladım!”

Biraz daha kömür harladı, kurutma askısını açtı ve yolcunun montunu üstüne serdi. “Ya o gözlükler! Hayret, insandan çok dalgıç başlığına benziyor!” Adamın atkısını da askılığın bir köşesine astı. “Bir de mendiliyle ağzını örtüyor sürekli. Onun arkasından konuşuyor! ... Belki ağzı da yaralıdır, ondan.”

Birden aklına bir şey gelmiş gibi öbür tarafa döndü. “Hay kahretmesin!” dedi daldan dala atlayarak; “O patatesleri *daha* bitirmedin mi Millie?”

Bayan Hall, yabancının yemek masasını toplamaya gittiğinde adamın geçirdiğini düşündüğü kazada ağzının da kesildiğine ya da yaralandığına iyice kani oldu, zira adam pipo tütürdüğü halde kadın odadan çıkana kadar piponun ağızlığını dudaklarına koymak için, yüzünün alt kısmına sardığı ipek fuları bir an bile indirmemişti. Üstelik unutkanlıktan da değildi, çünkü kadın onun tüten piposuna baktığını görmüştü. Adam pencere güneşliğini arkasına alarak köşeye oturdu ve

yiyip içmiş, iyice ısınıp rahatlamış halde, önceki kadar gergin olmayan bir netlikte konuşmaya başladı. Ateşin yansımaları adamın koca gözlüklerine o ana kadar ortada olmayan kızıl bir hareketlilik getirmişti.

“Birkaç bavulum var,” dedi, “Bramblehurst istasyonunda,” ve kadına onları nasıl getirtebileceğini sordu. Kadının açıklamasına binaen sargılı kafasını nazikçe eğdi. “Yarın mı?” dedi. “Daha hızlı bir yolu yok mu?” Aldığı cevap karşındaysa hayal kırıklığına uğradı: “Hayır.” Bundan emin miydi? Gidecek arabalı bir kişi bile yok muydu?

Bayan Hall seve seve sorusunu yanıtlayıp konuşmaya başladı. “Tepeye giden yol çok dik bayım,” dedi arabayla ilgili sorusuna cevaben; sonra da konu açılmışken devam etti, “Arabanın biri devrilmişti orada, bir seneden çok oluyor. Bir beyefendi öldü, arabacısı da yanında. Kaza işte bayım, geliyorum demeden geliyor, öyle değil mi?”

Fakat ziyaretçiyi konuşmaya çekmek o kadar kolay değildi. “Öyle,” dedi fularının altından, ardını göstermeyen gözlükleriyle sessizce kadına bakarak.

“Ama iyileşmesi de uzun sürüyor, öyle değil mi? ... Kız kardeşimin oğlu vardı, Tom, bir keresinde tırpanla kolunu kesti, sonra da çayırdaki üstüne yuvarlanıverdi, aman aman, üç ay sarılı gezdi bayım. İnanamazdınız yani. Ondan beri tırpandan korkar oldum bayım.”

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi ziyaretçi.

“Bir ara ameliyat olmak zorunda kalacak diye korkmuştu, o kadar kötüydü yani bayım.”

Ziyaretçi birden güldü, hatta kahkahasını ağzında zapt etmeye çalışıyor gibiydi. “Öyle miydi?” dedi.

“Öyleydi bayım. Ona bakanlar için hiç de gülünecek bir durum değildi tabii, ben uğraştım, kız kardeşim ancak ufaklıklarıyla ilgileniyordu. Sargıları bir sarıyor bir çözüyordum bayım. Diyeceğim o ki haddimi aşmış gibi olmayayım ama...”

“Bana biraz kibrit getirir misiniz?” dedi ziyaretçi oldukça ani bir şekilde. “Pipom söndü.”

Bayan Hall birden kalakalmıştı. Yaptığı onca şeyi söyledikten sonra adamın bu hareketi kesinlikle kabaydı. Kadın ona şöyle bir baktı ve iki bozukluğu hatırladı. Sonra da kibritleri almaya gitti.

“Teşekkürler,” dedi adam kısaca, kadın kibritleri koyarken, sonra da omzunu öte yana döndürerek pencereden bakmaya devam etti. Olan biten her şey çok cesaret kırıcıydı. Belli ki adam ameliyat ve sargılar konusunda hassastı. Kadın da “haddini aşmamış” oldu nihayetinde. Ama adamın hor gören tavrından rahatsız olmuştu, bu yüzden de Millie’yi zor bir gün bekliyordu.

Ziyaretçi saat dörde kadar misafir odasında kaldı, rahatsız edilmek için tek bir bahane bile kabul etmiyordu. Bu süre boyunca büyük çoğunlukla gayet sessizdi; karanlığın ortasında oturmuş alevlere karşı pipo tütürüyor sanılabılırdi –belki de uyuyordu.

Kulak kabartan meraklılar onun bir iki kere köpürdüğünü duyar gibi oldu. Ayrıca beş dakika kadar odayı adımlarken işitildi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra sandalyeyi gıcırdatarak yerine oturdu.

2. BÖLÜM

BAY TEDDY HENFREY'İN İLK İZLENİMLERİ

Saat dörtte hava iyice kararınca Bayan Hall odaya girip misafirine çay alır mı diye sormak için cesaretini toplamaya çalışırken saatçi Teddy Henfrey bara girdi. “Hay aksi! Bayan Hall, bu havada ince çizme giyilir mi hiç!” Dışarıda kar daha da hızlanmıştı.

Bayan Hall ona hak verdi, sonra yanında çantasını da getirdiğini fark etti. “Hazır gelmişken Bay Teddy,” dedi, “misafir odasındaki şu eski saate bir bakıverseniz çok memnun olurum. Aslında çalışıyor, çok da güzel güm güm vuruyor, ama akrebi 6'nın üstünde takılıp kaldı.”

Sonra yolu göstererek misafir odasına gitti ve kapıya hafifçe tıklayıp içeri girdi.

Misafiri ateşin karşısındaki koltukta oturmuş, sargılı kafası yana yatık şekilde uyuyor gibi görünüyordu aralık kapıdan. Odadaki tek ışık, ateşten yükselen kızıl alevler (bu alevler adamın gözlerini demiryolundaki uyarı levhaları gibi parlatıyor, ama yüzünün alt kısmını karanlıkta bırakıyordu) ve açılan kapıdan içeri sızan gün ışığının belli belirsiz izleriydi. Az önce barın lambasını yaktığı için zaten gözleri kamaşan Bayan Hall'a her şey birden al al, gölgeli ve bulanık göründü. Fakat bir anlığına da olsa baktığı adamın kocaman

açılmış devasa bir ağız varmış gibi geldi ona; yüzünün alt kısmını bütünüyle yutan inanılmaz büyük bir ağızdı bu. O an karşısında beyaza sarılı bir kafa, üstünde azman gibi şaşı gözler ve onun altında kocaman bir yarık vardı. Sonra adam kımıldandı, sandalyesinde doğruldu ve elini kaldırdı. Kadın odanın daha da aydınlık olması için kapıyı iyice açtı ve onu daha net gördü, ama adam yine fularını yüzünün önünde tutuyordu, tıpkı daha önce mendilini tuttuğu gibi. Gölgeler, diye düşündü kadın, onu aldatmış olmalıydılar.

“Affedersiniz bayım, bu bey saate bakmak için gelmişti de...” dedi bir anlık şoktan çıkarken.

“Saate mi bakacak?” dedi adam uykulu gözlerle dik dik bakıp elinin altından konuşarak. Sonra iyice ayıldı ve “Tabii,” dedi.

Bayan Hall bir lamba almaya gitti, adam da doğrulup gerindi. Az sonra ışık geldi ve Bay Teddy Henfrey içeri girerek bu sargılı adamla karşı karşıya kaldı. Kendisinin deyimiyle “afallamıştı”.

“İyi günler,” dedi yabancı adam (yine Bay Henfrey’in deyimiyle, parıldayan kara gözlüklerinin ardından) onu “bir istakoz gibi” süzerek.

“Umarım,” dedi Bay Henfrey, “rahatsız etmemişizdir.”

“Hiç de bile,” dedi yabancı. “Fakat bildiğim kadarıyla,” diye devam etti sonra Bayan Hall’a dönerek, “bu oda tamamen bana ait, yani benim özel alanım.”

“Düşündüm ki bayım,” dedi Bayan Hall, “Saat şey olsun istersiniz...”

“Elbette,” dedi yabancı, “elbette... fakat mümkünse yalnız kalmak ve rahatsız edilmemek istiyorum.”

“Yine de saatin bakılmasına gerçekten sevindim,” dedi sonra Bay Henfrey’in tavırlarında belirgin bir tereddüt görünce. “Çok sevindim.” Bay Henfrey özür dileyip geri dönmeye niyetlenmişti ama bu sözler ona yeniden moral verdi. Yabancı sırtını şömineye döndü ve ellerini arkasına koydu. “Ha, bu arada,” dedi, “saat tamiri bitince sanırım biraz çay alabilirim. Ama tamirat bitmeden getirmeyin.”

Bayan Hall odadan çıkmak üzereyken –bu sefer konuşmayı uzatmamıştı çünkü Bay Henfrey’in önünde küçük düşürülmek istemiyordu– misafir ona Bramblehurst’teki bavulları için herhangi bir ayarlama yapıp yapmadığını sordu. Kadın durumu postacıya bildirdiğini ve arabacının onları yarın getirebileceğini söyledi. “Daha erken gelemeyeceğinden emin misiniz?” diye sordu adam.

Kadın soğuk bir tavırla emin olduğunu belirtti.

“Açıklayayım,” diye ekledi adam, “daha önce çok üşümüş ve yorgun olduğum için söyleyemedim, ben bir deneysel araştırmacıyım.”

“Demek öyle bayım,” dedi Bayan Hall oldukça etkilenmiş bir şekilde.

“Bavulumda da teçhizatım ve tertibatım var.”

“Gerçekten de çok faydalı şeyler onlar bayım,” dedi Bayan Hall.

“Ve doğal olarak bir an önce araştırmalarımaya yoğunlaşmak istiyorum.”

“Tabii ki bayım.”

“İping’e gelme sebebim,” diye devam etti net bir tavırla, “biraz olsun yalnız kalabilmektir. Çalışırken rahatsız edilmek istemiyorum. Çalışmalarımın yanında bir de kaza nedeniyle...”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Bayan Hall kendi kendine.

“...dinlenmeye ihtiyacım var. Gözlerim... bazen o kadar zayıf düşüyor ve acıyor ki kendimi saatlerce karanlığa kilitlemem gerekiyor. Kapanmak zorunda kalıyorum. Bazen, yani ara sıra. Şu an değil elbette. Fakat öyle anlarda en ufak bir rahatsızlık, mesela bir yabancıнын odaya girişi benim için dayanılmaz bir öfke sebebidir. Bunları dikkate alırsanız iyi olur.”

“Tabii ki bayım,” dedi Bayan Hall. “Bu arada haddimi aşmış gibi olmayayım ama...”

“Sanırım bu kadar yeter,” dedi yabancı istediği gibi takındığı o karşı konulmaz son verme tavrıyla. Bayan Hall sorusunu da iyi niyetini de daha iyi bir fırsatta kullanmak üzere rafa kaldırdı.

Kadın odadan çıktıktan sonra adam, Bay Henfrey’in tabiriyle, koca bakışlarını saat tamirine odaklayarak ateşin önünde durmaya devam etti. Bay Henfrey saatin sadece akrebiyle yelkovanını ve yüz kısmını ayırmakla kalmadı, iç mekanizmasını da çıkardı; mümkün olduğunca sessiz, aheste ve mütevazı bir edayla çalışmaya özen gösteriyordu. Lambaya yakın bir şekilde çalışıyordu; yeşil gölgelikten ellerine, çerçeveye ve çarklara parlak bir ışık düşüyor, odanın geri kalanını gölgede bırakıyordu. Kafasını kaldırıp yukarı bakınca gözlerinde rengârenk ışıklar yüzüyordu. Bünye itibariyle meraklı bir kişiliği olduğundan mekanizmayı da parçalara ayırdı –ki bu gayet gereksiz bir işlemdi– böylece gidişini erteleyip bir ihtimal yabancıyla muhabbet etme fikrine kapılmıştı. Fakat yabancı aşırı sessiz bir şekilde öylece kıpırdamadan duruyor, bu da Henfrey’in sinirlerini bozuyordu. Odada kendini yalnız hissedip kafasını kaldırıncaya işte orada gri ve loş bir sargılı

kafa üstündeki kocaman mavi merceklerin önlerinde süzülen ufak yeşil ışıklarla dik dik kendisine baktığını gördü. Bu görüntü Henfrey'e o kadar esrarengiz geldi ki bir an boş boş birbirlerine bakakaldılar. Sonra Henfrey bakışlarını tekrar aşağı indirdi. Ne rahatsız edici bir durumdu! İnsanın bir şey söyleyesi geliyordu. Acaba yılın bu zamanı için havanın çok soğuk olduğunu mu söyleseydi?

Lafa böyle bir giriş yapmak amacıyla kafasını kaldırıp, "Hava da..." diye başladı.

"Neden işinizi bitirip gitmiyorsunuz?" dedi kaskatı kesilmiş figür, belli ki öfkesini zar zor zapt eder bir halde. "Tek yapmanız gereken çarkın üstündeki akrebi tamir etmek. Ama siz resmen üçkâğıtçılık yapıyorsunuz..."

"Tabii bayım... Bir dakika... Gözümden kaçmış..." diyen Bay Henfrey işini bitirip hemen gitti.

Fakat sinirleri fena halde bozulmuştu. "Kahretsin!" dedi kendi kendine, erimiş karların arasından kasabaya doğru güçlkle yürürken; "İnsan saatini arada bir tamir ettirmeli canım!"

"Ayrıca sana bakamaz mıyız yani? Çirkin şey!" dedi sonra.

"Tabii ki de bakamayız," dedi bu sefer de. "Peşinde polis filan bile olsa bu kadar sarılıp örtünmezdin."

Gleeson'un yerine vardığında Hall'u gördü. Hall, Atlı Araba Hanı'ndaki yabancıнын ev sahibesiyle yeni evlenmişti; şimdi de İping'deki taşımacılık işini yürütüyor, ara sıra da olsa insanların ihtiyacı olduğunda onları Sidderbridge Kavşağı'na götürüyordu. Yine oradan dönüş yolunda Bay Henfrey'e doğru gelmekteydi. Belli ki Sidderbridge'te "küçük bir mola"

vermişti, sürüşünden öyle anlaşılıyordu. “Naber Teddy?” dedi geçerken.

“Hanında antika bir herif var!” dedi Teddy.

Hall gayet zarif bir şekilde durup, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Antika tipli bir müşteri Atlı Araba’ya misafir olmuş,” dedi Teddy. “Şaka gibi!”

Sonra da Hall’a acayip misafirini detaylı bir şekilde anlatmaya başladı. “Sana da biraz gizli saklı gelmiyor mu? Hanımda birini ağırladığım zaman onun yüzünü görmek isterim doğrusu,” dedi Henfrey. “Ama işte yabancılar söz konusu olduğunda kadınlar hemen güveniyor. Odanıza yerleşmiş ama daha adını bile söylememiş Hall.”

“Deme yahu!” dedi algısı düşük bir adam olan Hall.

“Evet,” dedi Teddy. “Bir haftalık. Artık adam neyin nesiye haftaya kadar ondan kurtulamayacaksın. Dediğine göre yarın da bir sürü bavul getirtecekmış. Dua et de çantalarından taş çıkmasın.”

Sonra Hall’a Hastings’teki teyzesinin boş bavullu bir yabancı tarafından nasıl dolandırıldığını anlattı. Ardından da adamı belli belirsiz bir şüphe içinde bırakıp gitti. “Yürü bakalım ihtiyar,” dedi Hall arabasına. “Anlaşılan şu işe bir el atmamız lazım.”

Teddy ise kafası biraz rahatlamış olarak yolunu ağır aksak yürümeye devam etti.

İşe “bir el atmak” yerine Hall döndüğünde Sidderbridge’te geçirdiği sürenin uzunluğu nedeniyle karısından iyi bir azar yedi ve uysal bir edayla yapmaya çalıştığı soruşturması huy-suz ve amacına ulaşmayan bir karşılık buldu. Fakat tüm bu caydırıcılığa rağmen Teddy’nin ektiği şüphe tohumları Bay

Hall'un zihninde çimleniyordu. "Sen her şeyi bilmiyorsun," dedi Bay Hall mümkün olan ilk fırsatta misafirinın kişiliği hakkında daha fazla bilgi edinmeye azimli bir şekilde. Misafir saat dokuz buçuk gibi yatağına yattıktan sonra da oldukça agresif bir ruh haliyle misafir odasına giderek sırf ziyaretçinin oranın ağası olmadığını göstermek için karısının mobilyaları arasında dikkatle göz gezdirdi ve yabancıнын bıraktığı matematiksel bir hesap kâğıdını hafif kibirli bir şekilde enine boyuna inceledi. Gecenin sonunda yatarken de karısına bir sonraki gün yabancıнын bavulları geldiğinde onlara iyice bakmasını tembih etti.

"Sen kendi işine bak Hall," dedi Bayan Hall, "nen de kendiminkine."

Hall'u daha da terslemeye hazırды çünkü misafirin sıradışı tuhaflıkta bir yabancı olduğu zaten aşikârды, yani kendisi de ona karşı hiçbir şekilde güven duymuyordu. Hatta gecenin bir yarısı yatağında sıçrayarak uçsuz bucaksız boyunların üstünde dev kara gözleri olan turp şekilli kocaman beyaz kafaların peşine takıldığı bir kâbustan uyandı. Fakat akli başında bir kadın olduğu için korkularını bastırıp öbür tarafa döndü ve tekrar uykuya daldı.

3. BÖLÜM BİN BİR ŞİŞE

Böylece Şubat ayının yirmi dokuzuncu günü, karlar erimeye başlarken, bu müstesna şahıs bir meçhulden çıkıverip İping köyüne geldi. Ertesi gün oldukça göz dolduran bagajı da çamurlu karların içinden geçerek kendisine ulaştı. Aslında makul bir adamın ihtiyaç duyacağı kadar bavul getirmişti, fakat bavulların yanında ayrıca kimisi anlaşılması güç bir el yazısıyla yazılmış büyük kalın kitaplarla dolu bir pakette içinde samanla kaplı eşyaların olduğu bir düzineden fazla sandık, kutu ve kasa vardı. Doğal bir merakla samanları eşeleyen Hall'un anladığı kadarıyla bunlar cam şişelerdi. Hall eşyaları içeri taşımaya yardım etmeden önce biraz laflarken; şapkası, montu, eldivenleri ve sargısıyla örtülü olan yabancı da Fearenside'in arabasını karşılamak için sabırsızlıkla dışarı fırladı. Fearenside'in heveskâr bir şekilde Hall'un bacaklarını koklayan köpeğini fark etmeden onlara doğru yaklaşan yabancı, "Getirin şu bavulları artık," dedi. "Beklemekten bir hal oldum."

Merdivenlerden inip at arabasının arkasına doğru geldi ve küçük bavula el atacak gibi oldu.

Fakat Fearenside'in köpeği onu görür görmez tüylerini dikleştirip vahşice hırlamaya başladı. Yabancı merdivenlere doğru

gerileyinceyse hemen sıçrama pozisyonu aldı ve doğruca eline atladı. “Hoş!” diye bağırdı Hall geriye doğru sekerken, zira köpeklere karşı pek kahraman sayılmazdı. Fearenside ise “Yere yat!” diye bağıırıp kamçısını kaptı.

Köpeğin dişleri yabancıнын elini yalayıp geçti, bir tekme sesi geldi, köpek bu sefer de yandan saldırıp yabancıнын bacağına atladı ve pantolonun yırtıldığı duyuldu. Sonra Fearenside’ın kamçısının ince ucu hedefine ulaşınca köpek dehşetle yalpalayarak arabanın tekerlekleri altına çekildi. Hepsi yarım dakikalık kısa bir zaman diliminde olup bitmişti. Kimse konuşmuyor, herkes bağıırıyordu. Yabancı yırtılan eldivenine ve pantolonuna hızlı bir bakış attı, bacağına doğru eğilecekmiş gibi oldu ama sonra dönüp hızla merdivenlerden çıkarak hana girdi. Dışarıdakiler onun koridordan paldır küldür geçtiğini ve halısız merdivenlerden çıkarak odasına girdiğini duydular.

“Seni canavar seni!” dedi Fearenside elinde kamçısıyla arabanın altına eğilerek. Köpekse onu tekerleğin arasından izliyordu. “Gel buraya!” dedi Fearenside. “Gel dedim!”

Hall ise bakakalmıştı. “Adamı ısırıldı. En iyisi gidip bir bakayım,” dedi sonra ve yabancıнын arkasından koşarak gitti. Koridorda Bayan Hall’a rastladı. “Arabacının köpeği, ısırıldı onu.”

Doğruca üst kata çıktı, yabancıнын kapısı aralık kalmıştı. Hall kapıyı itip açtı ve içinden gelen samimi bir tavırla selam bile vermeden odaya girdi.

Perde çekiliydi, oda loştu. Hall’un gözüne çok garip bir şey takıldı, bu kendisine doğru sallanan elsiz bir kola ve beyaz üzerinde belli belirsiz üç koca noktası olan bir yüze benziyordu, tıpkı bir hercai menekşenin yüzü gibi. Sonra

göğsüne şiddetli bir darbe aldı, geriye doğru itildi ve kapı yüzüne kapanıp kilitlendi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki gözlemleyecek zaman bulamamıştı. Sallanan anlaşılmaz bir şekil, sonra bir darbe ve ardından da sarsıntı... Şimdi küçük asma katın karanlığında durmuş, gördüğü şeyin ne olabileceğini düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra geri dönüp Atlı Araba Hanı'nın dışında toplanan küçük kalabalığa katıldı. Fearenside olan biteni baştan sona ikinci kez anlatıyordu; Bayan Hall ise köpeğinin misafirini ısırma hakkı olmadığını söylüyordu; sokak satıcısı Huxter sorguluyor, demirci Sandy Wadgers yargılıyor, ayrıca bir sürü kadın ve çocuk da saçmalayıp duruyordu: "Ben olsam hayatta ısırtmazdım," "Böyle köpeklerle dolaşmak doğru değil," "Ne diye ısıırıyorsun o zaman?" falan filan...

Merdivenlerden onlara bakıp dinleyen Bay Hall yukarıda gördüğü olağanüstü şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyordu. Zaten kelime haznesi de şahit olduklarını ifade etmeye yetmeyecek kadar kısıtlıydı.

"Yardım filan istemiyor," dedi karısının sorusuna karşılık olarak. "İyisi mi bavullarını içeri taşıyalım biz."

"Yarasını acilen dağlaması lazım," dedi Bay Huxter. "Hele de iltihaplıysa."

"Vuracağım bu iti, başka yolu yok," dedi kadınlardan biri.

Köpek birden yine hırlamaya başladı.

"Hadi artık," diye bağırdı öfkeli bir ses kapıdan. Yabancı geri gelmişti; yakaları kalkık, şapkasının siperi inik bir şekilde yine örtünmüş olarak karşılarında duruyordu. "Eşyalarımı ne kadar çabuk getirirseniz o kadar memnun olacağım."